

Súd: Okresný súd Topoľčany
Spisová značka: 4Csp/27/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4621200858
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Marián Mokoš
ECLI: ECLI:SK:OSTO:2021:4621200858.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Topoľčany samosudcom Mariánom Mokošom v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, 810 00 Bratislava, proti žalovanému: Y. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX/XX, XXX XX L., zastúpenému L. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX/XX, XXX XX L., o zaplatenie 2 182,29 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamietá.

Žalovanému súd náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1./ Žalobca (žalobu podávala VÚB a.s. Bratislava, avšak v dôsledku postúpenia pohľadávky súd rozhodol o vstupe nového žalobcu do konania uznesením zo dňa 12.05.2021) sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 2 182,89 eura s 5% ročným úrokom z omeškania od 21.02.2021 do zaplatenia z dôvodu, že mu bola postúpená pohľadávka proti žalovanému na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30.12.2015 uzavretej s VÚB a.s., ktorá uzatvorila dňa 18.12.2015 so žalovaným zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty a zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 50438262, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úverový rámec vo výške 1 500 eur, pričom žalovaný si nespĺnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy a preto došlo k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru dňom 05.04.2018. Zároveň žalobca podaním zo dňa 03.06.2021 navrhol vydanie rozsudku pre uznanie nároku vzhľadom na písomný prejav žalovaného.

2. / Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 13.05.2021 (č.l. 56) uviedol, že si je vedomý svojho dlhu a v plnej výške ho uznáva, ale nie je schopný splácať úvery, pretože ich má viac. Na pojednávaní zástupkyňa žalovaného potvrdila, že tento je zadĺžený a čaká na začatie exekúcie, aby mohol vyhlásiť osobný bankrot.

3./ Súd vykonal dokazovanie výsluchom zástupkyne žalovaného, oboznámením sa s predloženými dokladmi a zistil, že žalovaný dňa 18.12.2015 uzavrel s VÚB a.s. zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty Pôžičková karta Quatro a zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 50438262, na základe ktorej mu bol poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver - revolvingový s úverovým rámcom 1 500 eur pri štandardnej mesačnej splátke 50 eur s tým, že dňom splatnosti mesačnej splátky je 15-stý deň v kalendárnom mesiaci, pričom splatnosť prvej splátky nastala dňom 15.01.2016 (čl. III zmluvy a štandardné európske informácie na č.l. 87). Štandardná úroková sadzba podľa zmluvy bola 15% ročne a RPMN 14,64% ročne. Odplata teda predstavovala 16,64% ročne, pričom najvyššia prípustná výška odplaty činila 42,22% ročne. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú s tým, že termín konečnej splatnosti nastal buď v deň zániku zmluvy, alebo v deň vyhlásenia okamžitej splatnosti.

4./ Predžalobnou upomienkou zo dňa 07.03.2018 (č.l. 80) oznámila VÚB a.s. žalovanému, že k uvedenému dňu eviduje ku kreditnej karte č. 0050438262 nedoplatok na splátkach vo výške 116,16 eura a požiadala žalovaného o úhradu tejto sumy bezodkladne s upozornením, že ak do 20.03.2018 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 01/2018, bude veriteľ oprávnený úver zosplatiť. Uvedená upomienka bola doručovaná žalovanému na adresu trvalého bydliska, avšak v úložnej dobe si zásielku neprevzal a preto sa vrátila odosielateľovi. Následne listom zo dňa 05.04.2018 (č.l. 81) VÚB a.s. oznámila žalovanému, že jeho dlh z kreditnej karty č. 0050438262 sa stal splatným v celom rozsahu a dlžná čiastka predstavuje 1 413,20 eura, pričom ho vyzvala na úhradu tejto sumy. Doklad o doručení oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru však žalobca súdu nepredložil.

5./ Listom zo dňa 28.04.2021 (č.l. 36) VÚB a.s. oznámila žalovanému postúpenie pohľadávky zo zmluvy uzavretej dňa 30.12.2015 pod č. 50438262.

Podľa § 52 ods.1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ods.2 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia, upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa ods.3 dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ods.4 spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu^{87ac}) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/20201128>> ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.^{87ad}) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/20201128>> Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 9 ods.1 Zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa § 524 ods. 1 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa ods. 2, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

6./ Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba na zaplatenie sumy 2 182, 29 eura s príslušenstvom nie je dôvodná a preto ju v celom rozsahu zamietol. Je nesporné, že právny predchodca žalobcu so žalovaným dňa 18.12.2015 uzavrel zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty a zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej mu bol poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver revolvingového typu s úverovým rámcom 1 500 eur. Keďže pohľadávka proti žalovanému bola žalobcovi postúpená od predchádzajúceho veriteľa po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, tak súd pri rozhodovaní o nároku žalobcu sa prvotne musel vysporiadať s postupom zosplatenia úveru a následného postúpenia pohľadávky na žalobcu a až potom skúmať aj samotnú zmluvu o splátkovom úvere z hľadiska náležitosti, ktoré obsahuje s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a taktiež ustanovenie § 52 a nasl. OZ, keďže ide o spotrebiteľský zmluvný vzťah.

7./ S ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania je nesporné, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. OZ. Podľa § 290 CSP spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľskom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, kedy ide o spor s ochranou slabšej strany, teda o spor, v ktorom je súd povinný aplikovať odlišné procesné postupy od všeobecného sporového konania. Zákonodarcu vychádza z hmotnoprávnej úpravy, ktorá podľa neho dostatočne pokrýva definičné znaky tejto skupiny sporov. Takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov, pri ktorých sa súd nemá spoliehať v plnej miere na splnenie si dôkaznej povinnosti spotrebiteľa, ale môže prevziať dôkaznú iniciatívu sám. Povaha spotrebiteľského sporu a postavenie spotrebiteľa ako objektívne a prirodzene slabšej strany právneho aj procesnoprávneho vzťahu, vylučujú uplatnenie prísnej koncentrácie konania typickej pre všeobecné sporové konanie. Z tohto pohľadu spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. V zmysle ustanovenia § 295 CSP, súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, a súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz (rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 12Co/75/2017 zo dňa 19.04.2018).

8./ Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky (ku ktorému v tejto veci došlo zmluvou ku dňu 20.05.2021): „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových

vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

9./ Pri rozhodovaní v tomto spore bolo potrebné vychádzať aj z ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. V prípade, ak by postúpenie bolo v rozpore so zákonom, bol by daný dôvod na aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (v tomto smere súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Obdo/92/2018 z 20.11.2019, sp.zn. 7Cdo/26/2017 z 28.03.2018 a sp.zn. 1Cdo/136/2019 zo dňa 26.02.2020 podrobne sa zaoberajúcimi splnením podmienok pre platné postúpenie pohľadávky banky uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách a následnej absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení podľa § 39 OZ). Napokon špeciálna úprava v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti je v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V zmysle § 565 prvej vety Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené.

10./ Na základe uvedeného bolo potrebné vychádzať z toho, že proces postúpenia pohľadávky zo strany veriteľa, ktorým je banka, je nasledovný: Ak nastala splatnosť spotrebiteľom neuhradenej splátky, odo dňa jej splatnosti musí prejsť doba 3 mesiacov omeškania s platením dlhu zo strany spotrebiteľa. Pred samotným postúpením pohľadávky musí banka preukázateľne vyzvať dlžníka na zaplatenie (§ 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách) a dodržať aj špeciálne ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. upozorniť dlžníka, ktorý je spotrebiteľom, na to, že po 15 dňoch si uplatní právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celej svojej pohľadávky (tzv. „zosplatenie“ celého dlhu), ak dovtedy ešte nenastala konečná splatnosť dlhu, a to v súlade s dohodou oboch zmluvných strán a v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Až potom môže celú tzv. zosplatenú pohľadávku postúpiť inému subjektu. Je zrejmé, že banka pri spotrebiteľskom úvere nemôže postúpiť len časť nesplateného dlhu (napríklad 1 splatnú splátku), ale pred postúpením buď musí vyčkať konečný termín splatnosti dlhu (s rizikom vystavenia sa možnému premlčaniu jednotlivých splátok) alebo urobiť jednostranný právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu pre nesplnenie niektorej splátky za vyššie uvedené podmienky.

11./ V ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka boli spresnené podmienky splácania záväzkov zo spotrebiteľských zmlúv v splátkach. Ako je uvedené vyššie, podľa tejto úpravy dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565, t.j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Z tejto úpravy jednoznačne nevyplýva, od akej udalosti treba túto lehotu počítať, ale z celého kontextu ustanovenia možno vyvodit', že musí uplynúť najmenej 15 dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky, do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa, keď ju má spotrebiteľ uhradiť. Táto 15-dňová lehota môže teda najskôr začať plynúť po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednej zo splátok, t. j. nasledujúci deň po dni, ktorý bol dohodnutý ako deň splatnosti splátky. Občiansky zákonník je v ustanovení § 565 v porovnaní s ustanovením § 53 ods. 9 nejednoznačný, pretože posledná veta § 565, podľa ktorej právo na zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ (dodávateľ) použiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky, je v rozpore s uzákonenou 3-mesačnou lehotou v § 53 ods. 9. Za tohto legislatívneho stavu poslednú vetu § 565 pri spotrebiteľských zmluvách použiť nemožno. To znamená, že dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky kedykoľvek, ak sú splnené tie podmienky, ktoré sú uvedené v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

12./ V tomto prípade z výsledkov dokazovania vykonaného súdom vyplýva, že veriteľ - dodávateľ - uvedené zákonné podmienky pred postúpením pohľadávky nedodrжал. Ak zákonné predpoklady postúpenia pohľadávky na inú osobu nie sú splnené, pohľadávka banky je nepostupiteľná. V konaní bolo preukázané, že banka výzvou zo dňa 07.03.2018 (č.l. 80) oznámila žalovanému, že je v omeškani

so splácaním splátky splatnej v mesiaci 01/2018 vo výške 116,16 eura a zároveň ho upozornila, že ak dlžnú sumu neuhradí bezodkladne, tak veriteľ je oprávnený úver zosplatiť. Následne listom zo dňa 05.04.2018 (č.l. 81) banka oznámila žalovanému vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru, avšak neuviedla pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky splatnej určitého dňa vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru (§ 37 ods. 1 OZ). Keďže pohľadávka zo zmluvy o úvere sa automaticky nestáva splatnou v celom rozsahu v dôsledku nezaplatenia niektorej splátky, ale len v dôsledku jednostranného právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu s jasnou formuláciou, že veriteľ tak činí pre nezaplatenie konkrétnej splátky v dohodnutej lehote so žiadosťou o zaplatenie celého dlhu, tak je potrebné skúmať, či oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 OZ dostatočne určité a teda či je platným právnym úkonom a je potrebné skúmať aj predchádzajúci proces týkajúci sa upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva v zmysle § 53 ods. 9 OZ.

13./ V dôsledku toho, že uvedené zákonné ustanovenia pred postúpením pohľadávky banky terajšiemu žalobcovi neboli dodržané, súd dospel k záveru, že právny úkon postúpenia je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe toho bolo nutné konštatovať, že žalobca, ktorý svoje právo opieral o zmluvu o postúpení pohľadávky v tejto veci nebol aktívne legitimovaný, a práve z toho dôvodu bolo potrebné žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Absolútna neplatnosť právnych úkonov totiž pôsobí voči každému, súd na ňu prihliada z úradnej povinnosti, nemožno ju odstrániť ratihabíciou ani konvalidáciou a nepremlčuje sa. Keďže súd vyhodnotil postúpenie pohľadávky ako absolútne neplatný právny úkon, žalobe nebolo možné vyhovieť z dôvodu, že žalobca nebol nositeľom uplatneného práva, lebo na základe neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky nemohol platne nadobudnúť právo na zaplatenie dlhu zo zmluvy o úvere voči žalovanému. Na zdôraznenie svojho stanoviska súd opätovne poukazuje na obsah výzvy banky zo dňa 07.03.2018, z ktorej síce vyplýva, že banka upozorňovala žalovaného na nezaplatenie splátky splatnej v mesiaci 01/2018 (deň splatnosti 15.01.2018), avšak do vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru listom zo dňa 05.04.2018 nedošlo k uplynutiu lehoty troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, keďže táto lehota mala uplynúť až dňa 15.04.2018 a teda veriteľovi nevzniklo právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Okrem toho žalobca ani neprekázal, že vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru bolo žalovanému doručené. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 05.04.2018 nemožno považovať za platný právny úkon pre jeho neurčitosť, nakoľko tiež z neho nie je zrejmé, v dôsledku čoho došlo zo strany banky k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, i keď v tomto oznámení sa uvádza, že žalovaný neuhradil dlžné splátky v lehote stanovenej v predžalobnej upomienke, ale neuvádza sa, s ktorou splátkou a odkedy bol žalovaný v omeškaní a preto tento právny úkon je pre jeho neurčitosť podľa § 37 ods. 1 OZ neplatný. Súd na základe predložených dokladov dospel k záveru, že pred vyhlásením okamžitej splatnosti úveru nebola dodržaná lehota v zmysle § 53 ods. 9 OZ, keďže lehota 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky za mesiac 01/2018 uplynula až dňom 15.04.2018 a napriek tomu veriteľ vyhlásil okamžitú splatnosť úveru už dňa 05.04.2018. V dôsledku nedodržania zákonnej lehoty veriteľovi nevzniklo právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a preto ani pohľadávka vyplývajúca z vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru nemohla byť platne postúpená žalobcovi (§ 39 a § 525 ods. 2 OZ) a v tom prípade žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie uvedeného nároku v súdnom konaní. Z uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

14./ Na záver súd považuje za potrebné uviesť, že žalovaný v priebehu konania síce písomne uznal pohľadávku žalobcu a tento navrhol vydanie rozsudku pre uznanie nároku v zmysle § 282 CSP, avšak tomuto návrhu nemohlo byť vyhovené. Rozsudok pre uznanie nároku je inštitútom procesného práva a úkon uznania nároku je procesným úkonom žalovaného v prebiehajúcom civilnom sporovom konaní. Hoci procesný úkon uznania nároku má aj hmotnoprávne následky, z dikcie ustanovenia § 282 CSP vyplýva, že súd už hmotnoprávne posudzovanie žalobou uplatneného nároku nevykonáva, ale je povinný rešpektovať stav, ktorý v dôsledku uznávacieho prejavu žalovaného nastal a teda ak by aj konajúci súd mal za to, že žalobca na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je aktívne legitimovaný v spore, alebo by mal za to, že žalobca uplatňuje premičané právo, v prípade uznania nároku žalovaným, na návrh žalobcu musí rozhodnúť rozsudkom pre uznanie. K základným ústavnoprávnym princípm civilného sporového konania patrí aj princíp rovnosti sporových strán vyjadrený v čl. 6 ods. 2 CSP, podľa ktorého strany sporu majú rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. V nadväznosti na tento základný princíp zákonodarca v ustanovení § 290 a nasl. CSP upravil spory s ochranou slabšej strany, ku ktorým patria aj spotrebiteľské spory. Zákonodarca

síce zaviedol kategóriu sporov s ochranou slabšej strany v konaní, avšak výslovne neupravil žiadne obmedzenia pre rozhodovanie rozsudkom pre uznanie nároku a to ani v prípade spotrebiteľských sporov. Preto pri čisto formalistickom výklade ustanovenia § 282 CSP by aj v spotrebiteľských sporoch, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť a žalobca navrhne rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku, súd musel rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku, čo by znamenalo, že by musel priznať aj premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo by musel priznať právo žalobcovi, ktorý na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je aktívne legitimovaným v spore. Keďže však Civilný sporový poriadok upravuje spotrebiteľské spory ako osobitný druh sporov s ochranou slabšej strany v konaní, a teda účelom a zmyslom CSP je zohľadniť aj istú hmotnoprávnu i procesnú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, podľa názoru súdu treba návrh na vydanie rozsudku pre uznanie a splnenie ďalších zákonných podmienok podľa § 282 CSP posudzovať aj podľa špecifických potrieb strán sporu, pretože napriek kogentnosti ustanovenia § 282 CSP by pri čisto gramatickom výklade a lipnutím na formálnych znakoch vydanie rozsudku pre uznanie mohlo znamenať postup súdu v rozpore so základnými princípmi civilného sporového konania, konkrétne čl. 6 CSP. Zákonodarca pritom v čl. 3 ods. 1 CSP upravil, že každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať aj v súlade s princípmi, na ktorých tento zákon počíva (rozsudok KS Banská Bystrica sp.zn. 43CoCsp/5/2021 zo dňa 17.03.2021).

15./ S poukazom na uvedené súd dospel k záveru, že v spotrebiteľských sporoch aj pri uznaní nároku môže vyhodnocovať skutočnosti, na ktoré by inak podľa hmotného práva ex offio prihliadal, a teda môže vyvodzovať dôsledky z absolútne neplatných právnych úkonov, ako aj prihliadať na to, že premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť a preto napriek návrhu žalobcu nedošlo k vydaniu rozsudku pre uznanie nároku podľa § 282 CSP.

16./ O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech nepriznal náhradu trov konania, i keď v zásade žalovaný by mal právo na náhradu trov konania v plnej výške, avšak žalovaný náhradu trov konania nepožadoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd Topoľčany.

Podľa §-u 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutie smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).